

BİR YAZI DA BENDEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

●
TiffiAV

GENÇLİK PROJELERİ
DESTEK PROGRAMI

BİR YAZI DA BENDEN

*İmam Hatip Nesli'nden
Geleceğin Yazarları*

TİMAV 7

Yazma Serüveni 1

Eylül 2016

İ.C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı
Yayıncı Sertifika No 21146

ISBN 978-605-86221-8-0

Dizgi & Tasarım Kel AJans

Baskı & Cilt Damla Ofset Matbacılık Tic. A.Ş.
Büsan Organize San. 10631. Sk. Na 2 Karatay/ KONYA
Tel +90 332 345 00 10 www.damlaofset.com.tr

Sertifika No 14972

Basım Tarihi 2016

TİMAV

**T.C. Milli Eğitim Bakanlığı
GENÇLİK PROJELERİ
DESTEK PROGRAMI**

Şükran Mahallesi Sırçalımedrese Caddesi No:3 Meram /KONYA

Tel +90 (332) 350 07 96 | Fax +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | timav@timav.org.tr

[f/timavvakif](https://www.facebook.com/timavvakif) [@Timavvakif](https://www.instagram.com/timavvakif)

BİR YAZI DA BENDEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

*"Geleceğin Yazarları Buluşuyor" projesi
öğrenci yazıları*

*"GELECEĞİN YAZARLAR/ BULUŞUYOR" projesi
2015 Yılı Gençlik Projeleri Destek Programı
kapsamında, Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından
desteklenmektedir*

BİR YAZI DA BENDEN

"İmam Hatip Nesli'nden"

Geleceğin Yazarları

*(Kitapta yer alan şiiir, deneme, öykü ve anılar
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencileri yazdığı şekliyle yayınlanmıştır)*

İçindekiler

DERBEMİYDİ BU
HATİCE TANOĞLU 13

KIYAS
VEYSEL GÜNEŞ 15

ÖTELER VE SESLERİ
MURAT SARIBAŞ 17

SENSİZLİK SULARI
RECEP İNCE 19

YALAN DOLAN
EMİNE EĞİN 21

ZAN(N)ETMEK
EMİNE EĞİN 23

ŞÜKOVİÇ
RANA KOYUNCU 25

GEL
İSMAİL TEVFİK ÜÇPINAR 27

BENLİK
MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN 31

TİK TAK
EMİNE EĞİN 33

DEDİ HEP DEDİ
EMİNE EĞİN 35

AYNA AYNA
RECEP İNCE 37

SÖZÜN ÖLÜSÜ
MURAT SARIBAŞ

SİSLENMİŞ GÖZLERİM
ZEYNEP EBRAR KÜÇÜKÇALIK 41

SICAKLIĞIN SOĞUK YANI
HAFİZENUR SERTDÜLGER 43

BİR YAZI DA BENDEN OLSUN ÖYKÜRÜK İÇİN
MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN 47

YARALIYIZ
DİLARA KOYUNCU 51

KRONİK MUTSUZLUK
HAFİZENUR SERTDÜLGER 53

AYIŞIĞI
RABİYA KAHYA 55

SOKAKTAKİ ÇOCUKLUĞUM
SÜMEYYE CAN 57

YAZMA SERÜVENİM
ZEYNEP EBRAR KÜÇÜKÇALIK 59

YAZMAYA BAŞLAYAN BENİM İÇİN SABIR VARDIR ÜMİDİYLE ...
ZEYNEP EBRAR KÜÇÜKÇALIK 61

YOLA KOYULANA
KÜBRA ÖZPEHLİVAN 65

SON HAFTA İÇİN:
MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN 69

YOLCULUK İÇİMDE Mİ?
MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN 71

Takdim

Değerli Dostlar, Sevgili Gençler;

Bismillah her hayrın başı...

"Yola koyulana gün ışımıştır:" düsturuyula çıktığımız yolda dostlarımızla, arkadaşlarımızla, emek veren öğretmenlerimizle, yaptığımız işe destek olan cümle gönül erleriyle işimizi kolay kılıyorruz. Yapılan işler gönlümüzü doyuruyor. Gönlün olduğu yerde bereket hasıl oluyor. Ben buradayım diyen pırıl pırıl gençleri karşımızda görmek tüm yorgunluğumuzu alıyor. Yapılan işin insanlığa, ÷lkemize, milletimize hayır getirmesi en büyük temennimiz. Bu duygularla gençlerimizin yaptığı işlerin arkasındayız ve hadimiyiz .

Yaptıkları işlerin görünmesi, bize gelmesi bizi ziyadesiyle mutlu etmekte ve onurlandırmakta... İmam Hatiplilik ruhuna sahip, bu ruh hali ile memleketine milletine hizmet eden gençler övünç kaynağımız. İmam Hatip nesli; bu süreç içerisinde güröl güröl akan ırmaklar gibi denize kavuşmak arzusunda. Onların bu iştiyakı bizleri heyecanlandırıyor, bizi zinde tutuyor.

Eğitim sistemimiz içerisinde ayrı bir değeri ve yeri olan bu gençlerimiz medeniyet dünyamızın da temellerini, bentlerini, burçlarını oluşturacak, ümitvarız.

Heyecanla çarpan bu yürekler medeniyet dünyamızın inşasında önemli görevler alacak, ümitvarız.

Yeni kalemlerimiz buradan çıkacak, ümitvarız. Düşünen kafalarımız buradan çıkacak, ümitvarız.

Ezcümle gençlerimiz ümit kaynağımız.

Benim hayallerim var; yazı yazmak, şiir yazmak istiyorum diyen bu gençlerimizin sesini duymazdan gelemezdik. Yazar olmak istiyorum diyen bu gençlerimizi nasıl görmezden gelebiliriz. Bu gür sese kayıtsız kalamazdık. TİMAV olarak Gençlik ve Spor Bakanlığımızla yaptığımız "Geleceğin Yazarları Buluşuyor" projesi kapsamında yirmi hafta devam eden seminerlerimizle gençlerimize bir yol haritası çıkararak kılavuz olmaya çalıştık.

Her hafta yazarlarımızı konuk alarak gençlerimizle yüzleştirip istifade etmelerini sağladık. Yazı atölyeleriyle, yazma çalışmalarını diri tutmalarını ve eksiklerini görmelerini tecrübe ederek sağlamaya çalıştık. Yirmi hafta boyunca okuyup yazarak tekamüllerini sağladık ve netice olarak da İmam Hatipli gençlerimizin edebiyat verimlerini kitaplaştırıp projemizi taçlandırdık. Seslerine kulak verip hayallerini gerçekleştirmelerine bir adım attıysak ne mutlu bizlere. Yirmi hafta boyunca yazarlarla yüzleşen, onların yazı tecrübelerinden ve edebiyat dünyalarından istifade eden gençlerimiz yazarlık yolunda ilk ürünlerini bu eserimizle ortaya koyarak yazı dünyasına ilk adımlarını atmış oldular. Gençlik ideallerinin, aşklarının daim olması en büyük temennimiz.

İmam Hatip nesline ve böyle bir camiaya hadim olmaktan onurduyuyoruz. Allah yaptığımız ve yapacağımız işlere bereket versin. Yaptığımız ve yapacağımız işleri hayra tebdil eylesin. İşlerimizin bereketli, hayırlı olması temennisiyle saygı ve selamlarımı sunuyorum.

Ecevit ÖKSÜZ
TİMAV Genel Başkanı

ŞİİR

DARBE MİYDİ BU

HATİCE TANOĞLU

Bugün çalan korna farklıymış
Gökyüzü kararmış
Bilmem tüfekten
Bilmem gürültüden
Yanımdaki adambayılmış
Bilmem hüzünden
Bilmem göğsündeki delikten
Üstümdeki üniforma tozlanmış
Şimdi komutanıma ne söyleyeceğim
Bir adam bizi videoya almış
Anama ne söyleyeceğim
Etrafıma gözlerimin ucuyla bakıyorum
Çarşafı bir kadın kamyonla geliyor
Yanımdaki adama bakıyorum
Daha çok sol yanım acıyor
Yerde tank izleri
İçi boş mermiler

Bu ne derdi
Tertibimi kayışla dövdüler
Bir şeyler söyleyeceğim
Dilim dönmüyor
Korkudan değil acıdan
Gözlerimden yaş süzülüyor
Belki belli olmuyor
Kafamdaki kandan
Yüreğim çılgık atıyor
İstanbul İstanbul diye
Fatih'in fetih ettiği yer
Buranın hakkı büyük
Birden karanlık gökyüzünde gökkuşağı çıkıyor
Ayaktayım ben sapasağlam
Elimde Türk bayrağı dalgalanıyor
Yerde tank izleri yerine güller
Köprü'nün aşağısı Türk iye kaynıyor
Ellerinde bayrak dalgalanıyor
Yürüyorum o boş köprüde
Karşımda güzel anam
Anamı öpüyorum "Vatan sağ olsun" diyor
Bir anda anam kayboluyor
Karşımdaki kapıya doğru yürüyorum
Üniformam çıkıyor
Elimdeki bayrağı öpüyorum
Üniformamın üzerine koyuyor
Sonsuzluğa yürüyorum
Allah bir! Allah bir...

KIYAS

VEYSEL GÜNEŞ

Koca kalplerin içinde bir nur vardır
Bu yüzden zulmün kısıtıldığı ses naradır.
Ve küçük eller ebabildir.
Lokması ağzında kalmış çocuk; süper kahraman,
Mermisi elinde olan süper zalim.

Tankın önünde duran etten çelikse;
Sürenin kalbi etten pas.

Mümin, korkusunu muhafaza edendir.
Münkir; alınmıştır güzellikleri.

Hüseyin, Kerbela'da şehit olandır
Halil, tarihin tekerrürü.

Anasız büyür vatansız büyüyemez diyen Nene Hatun'sa;
Onun evladı zulme kamyon süren Şerife Teyze.

Gören gözler için bir hakikatse;
Kör gözler için tiyatro.

İlk gece kendini sokağa atan ne kadar herifse;
Olan olduktan sonra çıkan o kadar adam.

Velhasıl kelam
Bir vatan var ise o
Kanı dökülenlerin,
Zulmedene zalim olanındır.

ÖTELER VE SESLERİ

MURAT SARIBAŞ

Beynime kördüğüm dolaşık bir ağ;
Çıkayım diyerek uzaklara doğru.
Nabzımdan sızarak bu soğukluk,
Meltemi aralسام ufka doğru,
Ruhumda nedir dirilen bu yorgunluk?

SENSİZLİK SULARI

RECEP İNCE

Sana karşı özerklik ilan edemeyen ben,
Aşkın mahzun denizinde bekliyorum seni.
El sallıyorum giden gemilere,
Gönül boşluğundaki kişiye.
Bebek niye ağlar?
Ben neden ağlarım?
Zamanın dilsizliğinde
Boğuluyorum; sensizlik sularında
Rıhtımda bir dilenci
Rıhtımda bir süvari
Ateş ediyor ufuktaki çağlayanlara
Aşk damgası altında yalpalıyorum.
Azınlıklar içerisinde bir nida oluyor kelimelerim;
Sesleniyor gönül boşluğundaki kişiye.

YALAN DOLAN

EMİNE EĞİN

Hayatım yalan dolan;
Etrafta dolaşan ben yalan.
Tek gerçek suretimdir inan,
Onun da sahibi ben değilim
Velhasıl o da yalan dolan.

Kitap okumayı sevdiğim de yalan,
Hiç hoşlanmam kitaplardan.
Ben yalnızca kitaplardaki aşkı sevdim inan.
Edebiyattan anladığım da yalan:
İki kelimeyi bir araya getiremem ben inan.
Döktüğüm gözyaşı yalan;
Dökmek için kendinden vermek gerek yaşı
Ben hala ben ben diye ağlayanım inan...

Ha!

Seni sevdiğim de yalan.
Sensiz öleceğim de yalan.
Gerisi yalan dolan.
Bizim Yunus'un mısrası hakiki inan.
Yaratılanı sev yaratandan ötürü diyen adam.
Hatta o da yalan.
Tek doğrudur aşkı da, sevmeyi de yaratan
Sen bir tek ona inan.
Gerisi yalan dolan.

ZAN(N)ETMEK

EMİNE EĞİN

Ne büyük bir puttur

Zan etmek

Yada

Zannetmek

ŞÜKOVİÇ

RANA KOYUNCU

Yağmur olsam bereket olsam,
Yağsam yüreğine.
Çisil çisil yağan bir yağmur olsam,
İnsem yeryüzüne.
Kararan kalpleri temizlesem,
İnsanlık adına aşk adına,
Doldursam mısraları.
Kırsam zincirleri kaldırsam farkları,
Yeşeren yeryüzünün kaynağı olsam,
Beklesem ardımdan gelecek olan ışığı.
Yeryüzünden gökyüzüne çıkarken.
Bu huzur, bu aşk, bu sevinç; kaynağıdır,
Bulutun haykıran duruşunun.
Bu sessizlik kaynağıdır gökyüzünün türküsüne,
Vurulan prangaların.
Bu sessizlik Çin de işkencedir,

Anadolu da berekettir.

Bu sessizlik kalbi olana ders,

Olmayana hidayet.

Bana bendir akıp duran ...

GEL

İSMAİL TEVFİK ÜÇPINAR

Saatten habersiz, bir sokaktayım,
Arayış içinde bir dervişim.
Yoklukla varlık arasını,
Bilmekteyim hakkın varlığını.
Canım yanıyor ağlıyorum,
Kimler var bende soruyorum benliğime.
Bir mum misali yanıyorum,
Habersizim güneşten, arıyorum.
Karanlıktan sıyrılan güneş!
Bugünde doğmadın niye?
Beni karanlığa hapsettin niye!
Yok, hayır korkmuyorum yalnızlıktan,
Görememekten korkuyorum seni.
Kaybetmekten korkuyorum.
Kayboldum yoklukla karanlıkta,
Halim yaman, bir el ver.

Evet biri, sen! El ver.

Doğrult beni oturduğum, yürüdüğüm sandığım yerden doğrult ve
el ver.

Yüküm hafif değil, ben de merkep değilim.

Ses ver karanlık ucundaki adam.

Halsizim ben , kaldır yerden.

Yoksunum sesinden, tut beni ,

Kalbim hasta, sarıklı adam gel.

Kurtar beni viran sokaktan,

Korkar oldum artık yıkık duvarlardan.

Yaşım kalmadı akacak,

Halsizleşti iki gözüm, gel.

Durgunlaştı denizim, dar geliyor bana buralar sensizim.

Ağlatma beni dermanım yok,

Koşturma beni yorgunum takatım yok.

Neredeyim haberim yok,

Kayboldum sokakta, gel!

ÖYKÜ

BENLİK

MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN

Burnunu havaya dikmiş, gülümseyerek anlatıyor:

"Kitabın kapağında ismimi gördüğüm o an öyle mutlu oldum ki, aynanın karşısına geçtim ve "Oldu işte!" dedim.

"Oldun. Yazar oldun. Bunu sen başardın!"

TİK TAK

EMİNE EĞİN

Tik tak tik tak saat 07:30 kalkış.

Tik tak tik tak 07:35 kalkmadın susmayacağım.

Tik tak tik tak 07:40 kesin kalkış.

Tik tak tik tak 08:10 servise biniş.

Tik tak okula varış tik tak derse giriş tik tak dersten çıkış tik tak giriş
tik tak çıkış tik giriş tak çıkış...

Tiki taka tiki tak 15:30 eve varış, yatış, kalkış, ödev yapmayı, oturuş,
kalkış, yatış. Ertesi sabah tekrar tik takla kalkış peki tik tak nereye kadar.

Taak...

DEDİ HEP DEDİ

EMİNE EĞİN

Yaz dedi oturdu , otur dedi kalktı , kalk dedi yazdı karmaşalardasın sanırım dedi. Hayır ben benim sağ ol dedi ve orayı terk etti

AYNA AYNA

RECEP İNCE

-Allah'tan başka ilah yoktur.

-Ayna ayna söyle bana...

SÖZÜN ÖLÜSÜ

MURAT SARIBAŞ

İhtiyar, evinin hemen önündeki kaldırımında oturuyor ve nevi şahsına münhasır gelip-geçen insanları izliyordu. Çocuğun birisi bisikletiyle neşeyle geçerken, ihtiyar, monotonluğun verdiği can sıkıntısını üzerinden atmak istercesine çocuğa seslendi. "Şşt! Arka teker dönüyor len!" Bu ani seslenişe şaşırın çocuk, çocukça saflığa has bir özgüvenle, "o dönmezse bisiklet gitmez ki!" Diye cevap verdi ve duraksamadan gitti.

Çocuk, ihtiyarın bu seslenişini unutmadı.

Birkaç yıl sonra ihtiyar öldü. Çocuk, çocukluğunu öldürdü ve genç oldu. İhtiyarın mezarına vardığında toprağa uzun uzun baktı. Genç, can sıkıntısını yıkmak istercesine ihtiyara seslendi.

"Anlıyorum, dünya da dönüyor..."

SİSLENMİŞ GÖZLERİM

ZEYNEP EBRAR KÜÇÜKÇALIK

Uzun zamandır komadayım. Bir boşluktan aşağı doğru çekilirken, gözüme ışılan karanlık, boğazımda düğüm. İçime çektiğim boşluklardan her biri dolduruyor koltukları tek tek. İsyanı her bir demde daha koyu, daha umut(suzluk) dolu kahkahayla yoğrulmuş benliğim. Her çilede bir umut, her umutla daha çok mağlubiyet, her mağlubiyette yeniden doğrulma. Sonsuzluk çılgılığı geldi oturdu başıma. Hafiften hafife ince sızılar inletiyor bedenimi. Gözlerim galata gibi, kaçak bakışlarla süzerken buğulanmış sisi, kolumu kanlıyorum. Burnumdan akan mavinin derinliğinde boğulur gibi bulurken inilti ve ağlama sesleri eşliğinde doktorun kız olduğunu söylediği zamanki heyecanımla kızımın sesini işitiyorum. Sürekli isteklerinin, sonsuzluğunun yazarı, son umut diyerek ilk defa o kuytuda saklanmış gaye menziline uzaklığında kaybolurken...

-UYANDI, UYANDII! DOKTOOR!!

SICAKLIĞIN SOĞUK YANI

HAFİZENUR SERTDÜLCER

Yağmur, damlalarını camgöbeği yeşiliyle boyanmış pervazlı cama çarpıyordu. Sarvenaz elinde içi çay dolu çaydanlıkla odaya girdi, harıl harıl yanan sobanın üstüne koydu ve dışarıdaki yağmura inat ıslanmayı seven çılgın kardeşine pencereyi açıp seslendi:

-Saba, gel artık içeriye, üşüteceksin (!) deli kız!

Saba, ablasının dediklerini duymamak ve onu sinirlendirmek için "laylalaylay lay lay" şarkısını söyleyerek kendi etrafında dönüyordu, yüzü göğe bakıyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı. Sarvenaz pencereyi kapatırken hala "deli kız, üşütecek, deli kız" diye homurdanıyordu bir yaşlı edasıyla. Saba pencerenin önünde durdu, önce buğulanan pencereye yamuk yumuk harflerle saba yazdı, ardından evin içini görebilmek için elleriyle yüzü ve pencerenin arasını kapattı ve şaşkın gözlerle içeriye baktı. Pencerenin dışından odanın bir sağına bir soluna bakıyordu, sonra pencereyi kırarcasına vurmaya başladı yumruk halindeki eliyle. Sarvenaz'dan dayak yemek istiyordu belki de, belki de ablasının hayattan biraz daha zevk almasını, onun da kendisi gibi olmasını istiyordu. Saba ne yaptığını kendisi bile bilmiyordu. Sarvenaz kardeşine kapıyı açtı, gözleriyle Sabanın çamura bulanmış mavi ayakkabılarını gösterdi ve yine "benim çılgın kardeşim" diyerek sobalı odaya girdi. Saba eve girdi, holde oturulacak bir sandalye vardı, oturdu ve ayaklarını öne attırarak ayakkabılarını çıkardı. Sarvenaz, Saba'nın bu hareketini görse kim bilir ne yapardı, Saba hiç aldırış etmeden hemen içeriye girdi.

Çaydanlık sanki kahkaha atan bir arı gibiydi, fokur fokur kaynıyordu ve ara ara vız diye ses çıkarıyordu. Sarvenaz nişanlısının mendilinin üstüne gergef yapıyordu, Kız Kulesi'ni yapıyordu. Saba halının kenarında olan çizgilerde yürümeye çalışıyordu, çizginin dışına çıktığında geride kalan halının köşesinden başlıyordu oyununa. Sobaya geldiğinde oyununu bitirdi, yüzünü kuzineye yaklaştırdı, Sarvenaz hemen kalktı ve Sabanın omzundan tutup sarstı:

-Saba, delirdin sen iyice, yüzün yanacaktı az kalsın... Uslu bir kız değilsin ki, eline bir iş başlayayım da onu yap! Çayımızı döküyüm ben, köşeye otur, hiçbir yaramazlık yapma!

Saba, boynu bükük, kollarında mecal kalmamış gibi pencerenin yanındaki kırmızı koltuğa oturdu. Pencerenin önündeki mermerin üstünde tüm sıcaklığıyla duran sarı kasımpatılara hüzünle baktı:

-Ev çok soğuk, senin sıcaklığın kadar çok soğuk krizantem, senin sıcaklığın kadar...

DENEME

BİR YAZI DA BENDEN OLSUN ÖYKÜRÜK İÇİN

MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN

9. hafta güncesi (30 Nisan 2016 Abdullah HARMANCI ile küçürek öykü okuma)

Tasarruf nedir? İsraf nedir? Müsrif diye kime derler? Nelerin tasarrufu edilir? Tasarruf niye edilir?

Külu veşrabu vela tüsrifü

Yiyin için fakat israf etmeyin. Bu ayet nazil olduğu için mi israftan kaçınılır? Muhakkak.

Amma nasıl tasarruf edilir? İstedığımız her şeyi yiyip içince fakat israf etmeyince bunun adı tasarruf

mu olur? Yoksa yemenin doycak kadarı yahut doymayacak kadarı, içmenin de ölmeyecek kadarı mı

tasarruftur? Olabilir.

Ayeti kerimede geçen yeme, içme, israf etmeme eylemleri yalnız yiyecekler ve içecekler için midir?

Mesela sözde tasarruf olmaz mı, kelimada tasarruf yani. Elbet olur. Zaten işitilen yahut söylenen sözler kulaklar ve dudaklar tarafından yenip içilir. Fazlasıyla israf da edilir. Velhasılı etrafımızda söz

müsrifleri pek çoktur.

Efendim harfleri kelimeleri israf etmeden sözün özüne girmek lazım-

dır. Gevezelik lüzumsuzluktur.

Bilirsiniz yazmak isimli bir söz söyleme sanatı vardır. Anlatacağı olan, derdi olan, sevdası davası olan bir kısım insan kelamını kalemlle söyler. Adına şiir öykü deneme vesaire denir. Bu türlerin içinde bir tür vardır ki pek popüler, ancak bir o kadar da zor; işte bu türün adı öyküdür. Hikaye diyen de vardır. Hikaye mi öykü mü diye söyleşir dururlar bu türün yazarları. (Öykücü mü hikayeci mi demek gerekir bilemediğimden...)

İçimde beni dürtten biri ille de öykü diye tutturmakta, ben de onu dinlemekteyimdir.

Bu yazının okuyucusunun içindeki dürtücü ısrarla sormaktadır, iyi de tüm bunların tasarrufla israfla

müsriflikle ilgisi ne, diye.

Öykü yazarlarından bazıları öykü türünün bir farklısı, yahut bir benzeri olarak kısa kısa öykü türünde

eserler vermektedirler. Kısa kısa öykü ismi bazen kıpkısa öykü olarak değişir, yahut küçürek öykü,

küçümen öykü, mini mini öykü, minimal öykü, daha ismini hatırlayamadığım birçok isim, ya da yeni

bulunan öykürük. Hepsi aynı şeyi tanımlar. Hepsi aynı şeyi anlatmak için bulunmuş terimlerdir.

Gelelim tüm bu isimleri üzerine almaya müsait olan küçürek öykünün normal öyküden farkının ne

olduğuna.

Zaten bu konu bu zamana kadar epey çıkmıştır karşımıza.

Bazen bir mevzuyu anlatmak için kullandığımız kelimelerin sayısını azalttığımızda da anlatabilmenin mümkün olduğunu görürüz. Hatta öyle ki daha az kelimeyle konu daha iyi anlaşılabilmiştir, daha etkili olmuştur. Küçürek öykü de bunun için vardır. Derdimizi daha etkili anlatabilmek için. Söz israfından kaçınmak için. Birkaç kelime oyunuyla, biraz da az sözcükle, ironiyle, aforizmayla.

Küçürek öykülere anlık ilham kırıntıları diyebiliriz. Fakat anlık dememize de gerek yok, çünkü ilham

zaten anlık gelen bir şeydir. Öyleyse öyküde tasarruftur küçürek öykü, diyebilir miyiz? Belki. Biraz

tuhaf.

Yazdığımız öykürükte ne kadar başarılı olduğumuzu basit bir sağlamayla anlayabiliriz. Eğer öyküden bir kelime çıktığında anlatımda bir bozukluk, büyüde bir eksiklik oluyor ve bir kelime dahi

eklendiğinde bütünüyle fazlalık gibi gözüküyor, öykünün altı üstüne geliyor ise iyi bir iş çıkardık

diyebiliriz(!) Belki. Bu tanım yalnız küçürek için değil, normal boyutta öyküler için de kullanırlardı

değil mi?

Necati Tosuner küçürek öykü için 'tadımlık gibi görünen doyumluk öykülerdir' der nitekim. (Nitekim sözcüğü öyle hoşuma gitmektedir ki yeri gelse de nitekim desem diye bekleyip durmuşumdur, cümlelerin sonuna nitekim ekleyince yapbozun son parçası oturmuş gibi gelir hep.)

Bunu çok nadir öykücünün başarabildiği ortada.

Küçürek öykü yazarlar bu işi israftan kaçınmak için mi yapıyorlar bilinmez. Bu da bir etken olabilir.

Sonuçta eğer bir öykürük bir normal öyküden daha etkiliyse bir konuyu anlatmada, neden öykürük

yazmayalım ki?

Bazen öykürüklerimizdeki sırrı, kelime oyunlarını, o ancak kafa yorularak anlaşılabilir büyü

abartıp kendi yazdığımız öyküden bile bir şey anlayamayabiliyoruz. Yazdıktan sonra okuduğumda

uzaylı gibi baktığım, acaba ben bunu buraya hangi kafayla yazmışım dediğim öykürüklerim var

mesela, kimselere okutamadığını, okusalar da anlamayacakları. Okusanız da gerçekten

anlayamayacağımız. Küçürek öykülerde bu tür anlaşılma tek tük olduğunda iyi olabiliyor fakat

bütünüyle anlaşılmayan bir yazının ne bana ne de okurlara faydası dokunur diye bile isteyebiliriz

kaybediyorum, müsveddeye dönüştürüyorum kendim bile anlamadığım öykürüklerimi.

O yüzden Abdullah Harmanlı'nın şüphe hediye edebilecek metinler dediği metinleri yazmaya

çalışırken şüphede aşırıya kaçığımı düşünüp kendimi sınırlandırıyorum doğrusu.

Küçürek öykü türü üzerine yazılmış bir çok yazı, söylenmiş bir çok söz vardır, hepsini okumak nasip

olmadı ama okuduklarımla küçürek öykü üzerine yazı okuma açlığım dinmedi. Belki okumadıklarımla okuyunca diner. Belki bu yazı da onlardan biridir. Ancak küçürek öykü ve küçürek öykü üzerine yazılmış yazı okuma açlığı olanların yazdığım bu yazı ve küçürek öykülerim ile açlıkları diner mi bilemem. Umarım.

YARALIYIZ

DİLARA KOYUNCU

Kime dostsam "yazar" o...

Birden herkes şair kesilir.

Sanırım insanlar üzerinde öyle bir etkim var. Kendi merhemimi başkalarının yaralarına merhem ediyorum.

Biri bana "neden, ne yazıyorsun" diye sorunca ona

"Yazmak acılara merhem olur. " demiştim. O da "ne acım var Allah aşkına bu yaşta ?" demişti de ona ümmetin halini söylemişim.

Yaralıyız...

Gönülden ...

İşte bu yüzden yorgunuz.

Çiçekleri kitaplarda kurutacak kadar yaralıyız.

Kendimizi satır aralarında arayacak kadar yalnızız.

İşte o satır aralarında buluyoruz merhemi,

Bu yüzden yazmaya meylimiz.

Duamızı satırlarda ederiz biz.

İşte bu yüzden kalem mahrem

Ve kağıt merhem...

Yazık size!

Kaybettiğiniz yaşlarınıza ,
Öğrenemediğiniz ilimlere ,
Duymadığınız melodilere ,
Görmediğiniz manzaralara ,
Koklamadığınız çiçeklere yazık...

Yazık ki;

Hayatınızı bir masa ile sandalyeye oturtup dört duvarlı bir kutuda yaşadınız.

Kurulacak onca birlik varken yalnız kaldınız.

Test kitaplarının şıklarında çürüttünüz baharı.

Kalemi merhem olsun diye değil

Kurşun olsun diye tutturdunuz.

Günahlara ağlamak varken acılara ağlattınız.

Kendiniz zorlaştırdınız kolaylıkları.

Yokum. Ben yokum sizin varlığınızda yok olmaya...

KRONİK MUTSUZLUK

HAFİZENUR SERTDÜLCER

Horoz çöplükte mutlu,
Kuşlar dalındayken,
Usta tezgah başında,
Çocuklar oyundayken ...

Peki ya, yazar nasıl mutlu? Mutlu mu? Mutlu olsa yazar mı? Yazarken mi mutlu? Yoksa mutsuz olduğu için mi yazıyor? Ne yani, yazar mutsuzluğu mu seçmiş? Yazar her halde mutsuz ve mutsuz olduğu için, içine kapanık olup sadece boş sayfalara içini açabildiği için yazıyor. Yazdığına mutlu mu oluyor peki, tabi ki hayır, üst üste dertlerini birleştiriyor ve bir kitap meydana getiriyor; tamamıyla dertler silsilesi.

Burada beni konuştuk, onu konuştuk, peki ya sen, sen mutlu musun? Nasıl bir mutluluk yolu seçtin? Şu anda yaptığın okuma işi seni mutlu mu etti ki hala devam ediyorsun, yoksa sen de mutsuzluğunun nedenini arayan insan popülasyonundan mısın? Mutsuz musun? Mutsuzluğundan mutlu musun peki? Hayır, tabi ki sana mazoşist dediğimiz yok. Buradaki biz kim? Ben 'biz' adına konuşuyorsam şu anda, benim adıma kim konuşuyor?

Artık konuya mı giriş yapsam, kapatsam mı sayfayı? Bir merak uyandı mı içinde bu yazdıklarına karşı, devamını bekliyor musun? Bekliyorsan mutsuzluğa adım attın. Hala okuyorsun demek. Bir kahkaha patlatasım var şimdi sayfada rast geleceği yere; hah hah hah! Attığım kahkaha mut-

suzlukla karışık bir vaziyet almış adeta. Hadi hep birlikte bir kahkaha bombası yaratmaya! Mutlu, mutsuz nice kahkaha... Kimisi rengarenk, kimisi siyah beyaz, kimisi bulunduğu ortamın rengine bürünmüş. Sen de katıldın mı bu kahkaha tufanına? Seninki nasıl bir kahkaha? Mutlu, mutsuz, hangisi? Senin kahkahan hangi renk? Mavi, turuncu, beyaz... Hangi renk? Saydam mı yoksa? Bir kahkaha bile atamadın mı daha? Yazık sana, çok yazık. (U)mutsuzsun sen. Adeta bir umutsuz vakasın. Geçmiş olsun temennilerinde mi bulunsam sana? Yok, yok, başın sağ olsun demeliyim. Peki, mutsuzken başın önemi var mı ki sağ olsun? O kadar da değil, diye söylendiğini duyar gibi oldum. Tamam, hadi istediğin gibi olsun. Başın sağ olsun. Şimdi ne yapacaksın bu mutsuz başınla? Düşüncelere gark olacaksın yine. Neyi düşüneceksin peki? Düşünmeyecek misin, yine mi okuyacaksın? Kapağının üstünde kocaman harflerle mutluluğun formülü yazan dışı rengarenk, içi karamsar kitabı mı okuyacaksın? Yoksa mutsuzluktan bedbaht olmuş kalbine bir merhem bulmaya mı çalışacaksın? Nerede olur peki bu merhem? Toprakta açılmış bir karınca yuvası deliğinde mi, bir gitarın akustik boşluğunda mı, içi bilinmezliklerle dolu bir mağara girişinde mi, sonu görünmeyen uçsuz bucaksız tünelde mi arayacaksın? Nerede bulacaksın şifayı? Hangi dalda, kimde, nerede, nasıl...

Sorular, sorular... Hiç bitmeyecek umuyorum. Mutsuzluktan kaynaklanıyor olsa gerek. Öyle tahmin ediyorum. Peki ya, küçük çocukların ebeveynlerine sorduğu onca soru da mı mutsuzluktan? Hele zamane çocuklarının mutsuz olduğunu sakın söyleme bana, beni inandırmaya çalışma. Öyleyse mutluluk da mı soru getirir, bunu mu demeye çalışıyorum ben. Eğer mutluluk da soru getiriyorsa ve ben bu yazıya başladığım andan beri sana sorular yöneltiyorsam, bu durumda ben mutlu mu oluyorum? Tüm bu sorularımın kaynağı serotonin mi yani? Mutluluk hormonum sana soru sormam için beynime sinyaller gönderiyor olsa gerek. Acaba bu sinyaller gülen ve gülmeyen soru işaretlerinden mi oluşuyor, yoksa bir titreşim mi sadece? Sen hangisine inanmak istiyorsan şimdi ona inan. Seni rahat bırakacağım artık, kendi konularıma dönmem gerek; çünkü sayfanın sonuna geldim, bir uçurumun yüzlerce kilometre aşağıdaki kayalara çıkan bitişi gibi bir son bu. Şimdi gidiyorsam bu uçurumdan, yokuşa çıkış yolunu bulmak için. Selametle kal düşüncelerde kaybolmuş sen!

AYIŞIĞI

RABİY A KAHYA

Derin bir sessizlik içinde içimdeki gürültüyü bu akşam sahnemde yankılandırıyorum. Yarı acılı yarı mutlu sabahın devamı olan bir akşam sahis bu günde içimdeki acıyı döküyorum seyircilere. Gözlerimle o piyano tuşları kadar beyaz ayın ışığını gördüğüm anın zihnimdeki yankılarını bu gün içimde daha fazla tutamayarak acizliğimle en azından telleri titreştiriyorum.

Daha derin hissediyorum bu akşam çaldığım sonat*ın uzun hikayesini. Viyana'daki bu akşamüstü konserimi yeni doğmuş torunuma adıyorum. Rivayetlerdeki o kör kız da torunum kadar güzel miydi acaba? Görmeyen ancak bir deniz kadar mavi, sonsuz parıltılar saçan güzel gözlerle sahip miydi? Gözler ki bakana ay ışığına aşık edecek kadar romantik ama o ışığı göremeyecek kadar bahtsız; işe yaramaz.

Denizin derinliklerinden suyun altına sızan ay ışığına doğru yüzeyle ilerliyorum. Basıncın etkisiyle içim daralıyor. Nefesim kesilecek iken yüzeyle ve haliyle ay ışığına kavuşarak doğuyorum. Bu kısımda tuşları kırmak istiyorum. Çünkü etraf karanlık, çünkü bu sabah torunum çıktığı sudan piyanonun beyaz değıl siyah tuşlarına bastı.

Onlarca göz beni izliyor. İyi çalıyorum galiba. Ellerinde türlü çeşit çiçekle benim bitirmemi bekliyorlar. İlk defa bu kadar hakkını veriyorum sonatın. Bu kadar hissediyorum kederimi. Bunu kutlamak için mi bekliyorlar yani? Acı duyduğum ve bunu en güzel şekilde aktardığım için mi kutlayacaklar? Torunuma karşı duyduğum hüznü, ilk defa bir rivayetin

gerçekliğine bu kadar inanışımı mı kutluyorlar? Kimse anlayamaz bu sonatların içindeki hüznü o zaman. Sanat diye gevelerler en azından. Ben ise ay ışığını hiç göremeyecek torunuma çalıyorum bu akşam.

Doğum günü hediyesini veriyorum kendimce. Yaşlı bir piyanist en fazla ne verebilir ki bu ay ışığının bile aydınlatamadığı karanlık akşama? Karanlık dünyaya... Işıltılı geliyor her şey en başta sonra ise kendiliğinden yok oluyor ışıltı. Görsen bile artık siyah beyaz oluyor etraf. Piyanonun tuşları gibi... Görsen bile ölünce sen de kör oluyorsun. Bazen siyah bir kül, bazen karanlık bir tabut, bazen de kara toprak oluyor alın yazın. İşte o an hayatında tek renk kalıyor; kırmızı. Karanfil kırmızısı, ölüm çiçeğinin kırmızısı, mezarına dikilen çiçeğin kırmızısı. ..

Ölüm nasıl bir his acaba? Bir katil bilebilir mi? Öldürmek, o kırmızı kanı görmek ölümü hissettirebilir mi? Ya doğanlar? Dünyada oluşturdukları fazlalığı dengelemek için ölüm mü devreye giriyor? Doğan herkes birini mi öldürüyor yoksa? Ölümü hatırlatıyor bu sonat bana ancak bu akşam daha yoğun. Bu akşam daha derine çekiyor. Bir bitse de huzura ersem, atsam üzerimdeki ağırlığı diyorum içimden.

Nihayet son notaya basıyorum başparmağımla ve bir korkak gibi çekiyorum ellerimi tuşlardan. Korkuyorum galiba ölümden. O sırada ölümün içindeki sessizliğini alkışlar deliyor ve beni hayata döndürüyor. O saniyeden sonra ölümüm elinden olacaktı gibi baktığım kuyruklu siyah piyanodan uzaklaşıyorum ve alkışlara hitaben eğiliyorum derdimi paylaştığım insanların karşısında. Onlar sonunda acımı kutluyorlar ya. Atıyorlar ellerindeki çiçekleri. Hala yaşadığımı bilmek huzur veriyor bana. Ben de bunu kutlamak için bir çiçek yakalıyorum havada. Sonunda elimde beliren bir tanesine bakıyorum koklamak için burnuma götürdüğüm esnada. Fakat tekrar ürperiyor içim ve kör olmak istiyorum o anda. Kırışık elimin parmaklarıyla sarmalamış olduğu kırmızı karanfili koklayamıyorum. Korkuyorum. Ama eninde sonunda herkesin fazlalık sayıldığı bir dünyayı kabullenmeliyim galiba.

İçimdeki notalarla evime varıyorum ve ikinci kattaki odama çıkıyorum. Işıkları yakmak istemiyorum. Sadece pencereden giren ay ışığı, kırmızı karanfilim ve ben olmak istiyorum baş başa. Odada sağır eden sessizliği bozmadan öylece uzanıyorum pencereden odama düşen ışığa ve derinlere dalıyorum bir daha çıkmamak üzere ay ışısız ortamlara.

*Beethoven - Ayışığı Sonatı

SOKAKTAKİ ÇOCUKLUĞUM

SÜMEYYE CAN

Ara sokaklara daldı aklım.

Serseri bir hevesle çıkmaz sokakları yurt edindi kendine...

Ah sokaklar özellikle çıkmazlar.

Komşu mahalledeki çocuklarla olan kavgalar.

Unutulmuş virane evler,

Karanlık saklambaç, vazgeçilmez akşam ebesi...

İki ev arası muhabbet duvarı

En çok da annelerimizin kaldırımlarda kurduğu dedikoduya küçük olmamıza rağmen hevesle katılmamız yok muydu.

Sus!! Sen küçüksün azarları ne çok iřtahlandırırđı bizi...

Büşra pembe Esra sarı Ayşe kırmızı Mahmut beyaz Apo maviydi.
Renkli topta...

Futbol topu az mı acıtmadı canımı yakan top da.

Karanlıkta saklandığım yerde bulunamayınca korkan yüreğim az mı ırpınmadı bağırarak meydana çıkmak için.

Ah ocukluğum mazi olsan da.

Mahalle sokağında hatırdasın hala.

YAZMA SERÜVENİM

ZEYNEP EBRAR KÜÇÜKÇALIK

Yazmak mı? Yazılmak mı? Yazıyor insan hayatını yaşamını ve ölümlünü. Bazen hatırına yazıyor anılarıyla paylaşıyor gönlü ile tasdik ediyor. Bazen satırlara dökülüyor, kelimelere hatırlatıp kalemine anlatıyor. Bazen de mükemmel üstatları yazıyor. Yazmalarını veya hayatlarını, yazmaya başlamalarını... Benim yazmam ise şöyle... Başta yazmak mı yazılmak mı diye sormuştuk, şimdiyse şöyle soralım yazmak mı yaşamak mı? Yazdıklarımızı anlamak mı, yaşadıklarımızı anlatmak mı? Gönlü yarıp hayalleri aşmak mı? Mecalim kalmadı yürümeye buna rağmen koşuyorum. Kulaklarım sağır oldu ancak buna rağmen çılgınlıklarımı duyuyorum. Ben yazmayı veya yaşamayı seçmiyorum. Çünkü ben yaşadıklarımı yazıyorum ve hayatımı yazdıklarımla anlıyorum. Madem yaşıyorum o zaman beni bekleyen damarlarıma kanımı sunuyorum, sundukça can buluyorum. Tırmaladığını yokluklar varlıklara veriyor can! Tok insanları gördükçe susuzluğun bastırıldığı aç canavarları görüyorum insanların gözlerinde. Susturulan satırları tek tek kaldırıyorum yattıkları lahitlerden. Şimdi canıma can katıyor uzun veya kısa cümleler, basa bas bağırın canavar ruhlu kelimeler. Boş vermiş insanlara dolu satırlarla ... Uyansın bakmış ama görememiş beyin, duymuş ancak işitememiş kalp! Anlaşmaya hazır olan ama anlaşılmayan yazılar anlatsın. Yaşasın nefes almadan! Yaşamak illaki nefes almakla mı olur? Ruhumuz nefes mi alıyor? Ölüm, bir nefes kadar yakın diyoruz, diyoruz da nefes bize yakın mı ya da ne kadar yakın? Nefes bana uzak, kilometrelerce gitsek ulaşamayacağımız kadar ancak tekrar tekrar okuduğum kitaplar kadar yakın. Çünkü

ben içime hayatı, kitaplarımla çekiyorum. Anlamı bilinmeyen kelimeler kadar soğuk bir bedeni ısıtsın diye cümleler. Beni bana kavuştursun diye dizeler. Sıraladığım onca boşluğu doldursun diye beyitler... Zor olanı seçerek başlamışsam saatleri durdurmaya aslolanı seçmişim demektir. Bilinmezliği seçmek. Bilinmezlik mi uzak bilmemezlik mi? Bana sorulursa her ikisi de uzak! Yeni aldığım kitapları okumak... Ansızın içime çekiyorum uzaklığı, yaklaşsın bana nefesim diye...

YAZMAYA BAŞLAYAN BENİM İÇİN SABIR VARDIR ÜMİDİYLE ...

ZEYNEP EBRAR KÜÇÜKÇALIK

Büyük hayallerin büyük umutları beslemesi için kapatıyorum gözlerimi. Belki de kendi umutsuzluğumu yen diye verilmiş bir nimettir benim için gerçek rüyalar. Ayakların olmasa da yere daha sağlam bas diredir bu sancılar. Mesela ben sapasağlam bir felçliyim, olmayan sandalyeme bağlı. Belki artık gelmiştir bu feilatün feilatün aruzundan çıkıp serbest vezinle boy ölçüşmeye. Koşmaya başlayınca durmayanlarımdır, yaşayıp ta nefes almayanlarımdır. Yaşamak(!) illa nefes almakla mı olur? Ruhumuz nefes mi alıyor? Ölüm bir nefes kadar yakın diyoruz, diyoruz da nefes bize yakın mı ya da ne kadar yakın? Sesiniz çıksın deyince konuşamayanlarımdır ancak elbet her çiçeğin bir vakti bulunduğu gibi benim vaktim gelecektir bir gün. Gökkuşaağı gibi ağlayamam belki ancak ben yağmurlu bir günde yere düşen-düşemeyen yağmur taneleri gibi gülebilirim. Umut ederek seyretmeyi deneyebilirim gözümün önüne gelen her şeyi. Artık açıyorum duygularımı manaları açık kelimelere. Dökül-sün kelimeler kır çiçekleri gibi serbest ölçüyle!- Deneye deneye başaramamışsam ki başardım bu yüzden deniyorum- farklı düşüncelerimle konuşmamın vakti gelmiştir! Madem son düzlükteyiz benim safkan atım atılın bulvarlara da ansızın gelen ölümden önce kafiyelendirelim hayatı!

ANI

YOLA KOYULUNA ...

KÜBRA ÖZPEHLİVAN

Unutulması imkansız bir başlangıç. Besmele ile başladık bu işe sonunda elhamdülillah demeyi nasip eyle Rabbim. Daha yolun çok başındayız ve bu uzun yol boyunca insanlara ve özellikle yüreklerimize bir şeyler katabilmek en büyük temennimiz. Bu kurs, bu bina, bu sıralar, bizim için uğraşan hocalar, beraber öğretim gördüğümüz kardeşler herkese çok iyi gelecek inanıyorum ...

Bu uzun yolda kol kola yürüyüp hatta koşacağız. Birlikte öyküler, şiirler yazıp, birlikte eleştireceğiz. Biz hep birlikte olacağız. Olumsuzluklara karşı, korsan kitaplara karşı, sosyal medyaya karşı birlikte olacağız ve hepsinin üstesinden geleceğiz. Geleceğin yazarları olarak hepsini başaracağız inşaAllah. Bu ilk dersimiz olmasına rağmen, o kadar çok yararlı oldu ki bizlere. İlk hafta bu kadar yararlı olduysa "20 hafta ne kadar fayda katacak?" sorusu bile yüzlerimizi gülümsetmeye yetiyor...

Herkesin dilinde şükür cümleleri iyi ki çıktık bu yola. İyi ki geleceğin yazarlarıyız.

Ne demiştik ilk ders günümüz? "Biz başkayız, biz başaracağız!" Evet biz başardık.

Temennilerimizle geldik bu vakte. Lakin temennilerin kat be kat üzerindeydi yaşananlar. Biz 20 hafta da başardık. İnsanlara ve kalplerimize çok şeyler kattık. Oysa ki beş ay ne kadar da çabuk bitivermişti. Beş aya o kadar çok şey sığdırdık ki; birbirinden faydalı filmler izledik, İbrahim

Demirci'yi görmek için Ankara'ya vardık, beraber oruçlarımızı açtık.
Daha neler neler...

Bu kurs, bu yol, bu sıralar başarımızda ki en büyük etkenler. Ne denli hocalar, dostlar tanıyıp kardeşlikler kurduğunu nasip etti Allah. Aynı düşünce ve fikirlere sahip olan insanlarla aynı salonda aynı havayı solumak, beraber bir şeyler için çabalamak anlatılamayacak kadar güzeldi. Ardi ardına yazılan öyküler, gezilerden sonra verilen 'gezi yazısı' ödevleri, izlenen filmlerden sonra yazılan eleştiri yazıları ve günceler. Bu insanları tanıyıp, güvenden sonra "yazarlık" adı altında bir şeyler yapıp, başardıktan sonra hiç bırakır mıyız (bırakabilir miyiz) birbirimizi? Biz bu yola besmele ile çıktık ve 20 hafta bu besmelemize sığındık. Yolumuzun bitiminde ise gönül rahatlığıyla elhamdulillah diyebiliyoruz.

Artık cumartesi günlerini sabırsızlıkla beklemeyeceğiz. İple çekmeyeceğiz ders vaktini.

Yazılarımızı yetiştirmek için geceleri uykusuz kalmayacağız. İzlenen filmlerden sonra peçete aramayacağız. Kurabiyeler yapıp yiyemeyeceğiz. Çok özleyeceğiz birbirimizi. Sonra bir gün ayarlayıp buluşacağız eski günlerdeki gibi . Ama eski günleri yine özleyeceğiz. Ulvi

Hocamızla sohbet ederken eski günlere dönüp anacağız güzel günleri. Tıpkı eski derslerde de yaptığı gibi seslenecek Ulvi Hocamız çaycı teyzemize; 'Büyüklere çay, küçüklere oralet'...

"Kız Kardeşim Mommo" ile başladı gün. Pür dikkat izlendi. Film sonunda kızlar sağa sola peçete sormaktalar. Gözler kızarık, kalpler buruk. Film analizi hemen ardından. Sonrasında gülüp eğlenince kolay toparladık kendimizi. Tamam film acıklıydı biraz duygulandık falan ama kalbimiz kıpır kıpır. Dışarıdan bakanlar ne var yani bunda , altı üstü iftar yemeği der geçer. İşte o kadar basit ve uyduruk değil bizler için. Peki ne ifade ediyor bu iftar yemeği?

Kendimize sormakta fayda var...

Birbirinden değerli öykücülerle, şairlerle, en sevilen hocalar, ağabeylerle ve geleceğin yazarları ile aynı ortamda yakın sofralar da orucumuzu açmak o kadar basit olmasa gerek. O heyecan tüm açlığımızı, susuzluğumuzu unutturmuş olmalı ki herkes halinden memnun.

Edan sesiyle dualar edilip oruçlar açıldı. Kısa bir zaman sonra sertifika alırken buluyoruz kendimizi. Biraz duygusal konuşmalar yapılmış olsa da güçlüyüz, her ne kadar sertifikalarımızı almış ve kursumuzun

sonuna yaklaşmış olsak da birbirimizden kopmayacağız. İnşAllah önümüzde daha çok iftar yemekleri var...

Mutluyuz. Aynı olan hediyelerimizi ve sertifikalarımızı birbirimize göstererek daha bir mutlu oluyoruz. Araya özel insanlarla güzel fotoğraflar da girince mutluluğumuz kat be kat artıyor. Anılar biriktirin der Muammer Ulutürk Hocamız. Bugüne dair asla unutulmayacak bir anımız daha gerçekteşir ve biriktiririz yüreğimizin bir köşesinde. Birbirimizi Allah'a emanet edip ayrılırken, hala sabah ki filmin acıklı sonunu düşünürüz.

Yorgunlukla, mutlulukla karışık hüznle, yüzümüzde şükür tebessümü ile evlerimizin yolunu adımlarız.

SON HAFTA İÇİN:

MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN

"Hüzün hissedilmesi kolay olmayan, çok narin, ince bir sestir;" der Nuri Pakdil, *Bir Yazarın Notları I* 'de.

Bu söz üzerine haddim olmayarak bir söz söylemem gerekirse; Eğer biz 20 hafta boyunca, Timav çatısı altında, Geleceğin Yazarları adıyla, okumak, yazmak, yazmayı dava bilip ona sımsıkı sarılmak, bu meşakkatli yola hep birlikte ayak basmak, edebiyatla hayat bulup yazdıklarımızla iz bırakmak adına toplandıysak; ayrıca şu kısacık zamanda birbirimize oldukça kuvvetli bir bağ ile kenetlenip, birbirimizi kendimize dava kardeşi, yol arkadaşı yani refik olarak seçip te yaptıysak tüm bunları; artık ne yazık ki her cumartesi buluşamayacağımızı, şiir, öykü, düşünce sınırlarını hep beraber zorlayamayacağımızı, birlikte filmler okumanın eskisi kadar mümkün olamayacağını bildiren yirminci

yani son hafta gelip çatmış bulunduğundan; Pakdil Ustanın bahsettiği, hissedilmesi kolay olmayan o narin o ince sesi dibine kadar hissettiğimizi söylerim.

Sonra böylesi uzun bir cümle çıkar karşımıza.

Bir Yazarın Notları diye değil belki ama; Yazar Olmak Niyetinde Bir Kızın Notları isimli bir kitap yazmış olsam herhalde bunlar olurdu içinde. Zaten böyle bir kitap yazmış

olsam yazar olma niyetim gerçekleşmiş ve ben yazar olmuş olurum. O zaman kitabımın adını değiştirmem gerekirdi. Belki kitabımın adını

Bir Yazar Kızın Notları koyardım. O zaman da kopya olurdu. Ben de GELECEĞİN YAZARININ NOTLARI koyardım. Zaten o zaman gelecek gelmiş ve ben yazar olmuş olurdum.

Sarıyorum sarıyorum başa dönüyor.

Geleceğin Yazarları olacak can dostlarım için bu karmaşık cümleler yerine hoş bir şiir yazabilmeyi isterdim. Amma ve lakin şair değilim. Olmak gibi bir niyetim de yok.

Onlar için şiir yazmama da gerek yok. Onların varlığı şiir zaten .

YOLCULUK İÇİMDE Mİ?

MÜRÜVVET ÖZPEHLİVAN

Bugün yaşadıklarımı, gördüklerimi, izlediklerimi, gözlediklerimi, gözlemediklerimi (aynı şey olup olmadıklarından şüpheliyim)/ hissettiklerimi, düşündüklerimi, sevip sevmediklerimi, hoşlanıp hoşlanmadıklarımı, hoşuma gitmeyenleri, hoşumdan gelmeyenleri, kalemi tutup kelimeleri kağıda bir tüy gibi kondurmaya karar verdim ve başlıyorum, başladım.

Okuduğum 20 sayfa kitap (kitap 20 sayfa değil, okuduğum kısım kitabın 20 sayfası, zaten kitap yirmi sayfadan ibaret olsa "okuduğum 20 sayfa kitap" demek yerine "okuduğum 20 sayfalık kitap" demem gerekirdi.), yazdığım 32 kelime yazı (belki bir günlüktür yahut bir deneme, bir öykünün başlangıcıdır belki de) içtiğim bir bardak çay, çekindiğimiz 15 fotoğraf, özçekim, adı her ne ise bu karelerin, ancak fotoğraftan çekinilmez, tam aksine vücudun tüm azaları öne atılarak poz verilir, üç saniye zoraki tebessüm edilir ve bunlara eşlik eden dört tünelin sonunda Ankara'dayız.

Fikir, mücadele, dava, hakikat, vatan, şiir, iman ferdi Akif'e geldik. "Sadece bu kadarcık mı?" der gibi hayretle bakan gözlerimiz ve fotoğraf çekme düğmesine (deklanşöre mi demeliyim) adeta yapışan ellerimiz. Bir adamın dünyaya tamahı yoksa mal varlığı da bu kadarcık oluyor demek. İki odası olan (o iki odası da oda demediğimiz/ diyemediğimiz küçüklükte üstelik) salonu bulunmayan, lüks eşyalar barındırmayan, mobilya dükkanını andırmayan, anımsatmayan bu evden ayrılırken anı

ölümsüzleştirmek adına tüm güzel anları öldürdüğümüzü de üzülerek söylemeliyim.

Öğlenin yaklaşmasıyla Hacı Bayram Camii' ne yol alıyoruz, almamış da olabiliriz, zira biz buraya Hacı Bayram Camii için yol satın almaya, ödünç almaya, devralmaya, esir almaya, alıp ötekine vurmaya gelmedik, yola çıkıyoruz diyelim.

Şehir dışı günübürlük gezilerde ilk defa namaz kılacağım tarihi camiler hep hoşuma gitmiştir, hoşuma gelmiştir, daha doğrusu hoşum denen yer neresi bilmiyorum ama bazıları oraya sürekli gider, bazıları da hiç mi hiç gitmez, en iyisi hoşnut olmak fiili.

İlk defa namaz kılacağım camilerden hep hoşnut olmuşumdur deyinince de olmuyormuş gerçi, gerçeği.

Ankara'nın beyaz boyalı duvarları ve rengarenk saksılardaki kıpkırmızı çiçeklerle süslenmiş pencereleri olan dükkanlarının önünden geçerken Akif'in etkisini üzerimden (aklımdan ve kalbimden) henüz atamamış olmalıyım ki bu yokuşlu yolların bana "Haydi bağıra bağıra şiir oku!" diye seslendiklerini işitiyorum, hayal mi görüyorum, gaipten mi geliyor bu sesler, yoksa kalbimden mi?

Aslında bir şiir derin ve sessiz değil midir ve sessiz olmasına rağmen bir şiir zihninde birbirinden habersiz davulların çalmasına sebep olmaz mı, şiir okuyorsan veya şiir yazıyorsan yani bir şekilde şiirle hemhal isen şimşekli yıldırımlı yağmurlar yağmaz mı yüreğinde o halde bağırarak şiir okumak pek mi lazım, pek mi gerek, ne gerek var, ne lazım var, ne lüzum var, oldu mu şimdi bu cümleler böyle?

Bu düşümün bir gereği yoksa, bir lazımı yoksa, bir lüzumu yoksa ben de şiirler bırakırım yurdumun başkentinin topraklarına.

Baş demek yalnızca kafa demek değildir; en önde gelen demektir, toplayan, bir arada tutan, idare eden, ilk saftan da önce gelen demektir, yani imam, bu yüzden baş kenttir Ankara.

Bir kral yaşıyorsa bu şehirde, kulağına da Nuri diye okunduysa ismi kırkının içinde pak bir dil kullanmak içinse bu çabamız, bu kralın ham ve pak bir o kadar da hak olarak söylediklerini, adını şiir koyduklarını, yaymalıyız yurdumuzun topraklarına diye ve paylaşmalıyız Ankara'nın sokaklarıyla diye en güzel mısralarını ustamızın, konduruyoruz kağıtlara bir kuş gibi narince ve bırakıyoruz rengarenk saksıların diplerine.

Yemek yerken şarkı mı dinlemelidir bir ademkızı veya şarkı mı söy-

!emelidir bir ademoğlu burada kızı ve oğlu diye ayrılmamalıdır bu kelimeler aslında ancak anlam daralması diye bir ses olayı mevcuttur Türkçe dil bilgisinde; sofraya dua yerine müzik aletleri eşlik ettiğinden midir yediğimiz yemeklerin midemize verdiği rahatsızlık ve şişme peki bir insan sofraya başında şarkı dinlerken veya şarkı söylerken tefekkür edemez mi rabbi için, pekala edebilir, o halde zararı ziyarı olmaz mı işittiğimiz müzisyen seslerinin midemize ve belki de kalbimize, tespiti doğru yapmak lazımdır, bize zarar verecek olan müzisyen sesi midir, müzisyenin söylediği şarkının içindeki imge midir, o imgeden hissettiklerimiz midir?

Cihat illa ki ok ile savaşmak mıdır, günümüz cihadını coca coladan uzak durmak olarak ele alsak yanlış mı yapmış oluruz?

Kar saçlı kral Nuri Pakdil 'in kar saçlı kral arkadaşı İbrahim Demirci' ye gitmek için (Demirci Hoca' nın bulunduğu Yazarlar Birliği Ankara Şubesi'ne gitmek için) yola düştük, düşmemiş de olabiliriz çünkü biz yola arzumuz dahilinde çıktık, insan arzusu dahilinde düşer mi hiç?

Krallar değerlidirler, bu krallar monarşiyle yönetilen devletlerin krallarından değildirler, kalemleriyle kraldırlar, kalemlerini bir mesele uğruna eğdiklerinden kral denir onlara, cevherdirler, mevzuları derindir, davaları vardır, imanları çevresinde dizilmiş, meselelerini Kitab' ı açarak yontmuşlardır, aşkı doğru anlamışlardır, kitap gibi adamlarıdır, kim bilir belki de hiç çılgın pozlar vermemişlerdir, çünkü onlar klas duruş sergilemeyi becerebilmişlerdir ki bu poz vermekten çok farklıdır, ömürlerini hiçlere değil sanat içinde Allah'ı arama yoluna adanmışlardır, belki de bu yüzden saçları ağarmıştır, müthiş kucaklaşmışlardır birbirleriyle, yalnız yanlış anlaşılmasın efendim, siyah saçlıların aksini yaptıkları iddiasında değilim.

Demirci Hocayla bir konuşsanız anlarsınız; pak bir dil kullanmak için gösterilen çabanın oyun olsun diye kelimelerle uğraşmak demek olmadığını.

Şiir büyük bir meşgaledir adamı yorar. Bunu şairler iyi bilir ve şairler şunu da iyi bilirler ki şair olmak için kavgacı olmak gerekir, varoluş kavgası, şiirin bir edebiyat dergisinin sayfalarında yer alıp şiir meraklılarınca okunup beğenilecek kadar derin olmalıdır ki var olası, yoksa kavga çıkarıp yeni bir derginin tohumlarını atmak zorunda kalırsın ya da valizini toplayıp şiir diyarından ayrılırsın çünkü şair olunmaz dergi okulundan gereken nasibi almadıkça ve bunları eve kapanıp dergilere gömülüp şairlerle dost olan Osman Özbahçe Hoca' nın.

Lakin meyyit olan kişi gömülür, o halde dergilere gömülen değil de dergilere sarılan diyelim. Allah hayırlı ömürler versin hocamıza.

Bugün yaşadıklarımı, gördüklerimi, izlediklerimi, gözlediklerimi, gözlemediklerimi, Hissettiklerimi, düşündüklerimi, sevip sevmediklerimi, hoşlanıp hoşlanmadıklarımı, hoşuma gitmeyenleri, hoşumdan gelmeyenleri kağıda anlatmaya karar vermişim ve anlattım ve bitti.

İçtiğim meyve suyu, dinlediğim şiirler, arkadaşlarımın mutlu yüzleri, yorgun sesleri ve tüm bunlara eşlik eden dört tünelin sonunda Konya Tren Garı' ndayız.

